

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
28. maj 1998

Forenede sager T-78/96 og T-170/96

W.
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – annullations- og erstatningssøgsmål – formaliteten –
omplacering – tjenestens interesse – omsorgspligt – magtfordrejning –
begrundelse – ansvar – tjenstlig fejl«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 745

Angående: Påstand om annullation af en afgørelse af 20. juli 1995 om om-
placering af sagsøgeren, af en afvisning af 16. februar 1996 af
sagsøgerens klage over førstnævnte afgørelse, af en stiltiende afvisning
af et krav om erstatning fremsat af sagsøgeren den 19. oktober 1995,
samt i det omfang, det måtte være nødvendigt, af en afgørelse af 26.
juni 1996 om kun delvis at tage sidstnævnte klage fra sagsøgeren til
følge.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse C4 i Kommissionen, har siden den 16. maj 1991 gjort tjeneste på Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer (Publikationskontoret) i afdelingen i direktionens sekretariat »administration af kontraktansat personale og budget« som kontorist og direkte underordnet fru C.

Den 3. juli 1995 meddelte overassistenten hos Publikationskontorets direktør sagsøgeren sin beslutning om at foreslå, at sagsøgeren som følge af sit dårlige forhold til fru C. blev omplaceret til en stilling som kontorist i afdelingen »salg«. Ved afgørelse truffet af generaldirektøren for Publikationskontoret den 20. juli 1995, blev sagsøgeren i tjenestens interesse med virkning fra den 1. august 1995 placeret i en stilling i OP/4 i afsnit A »offentliggørelse«.

Den 11. september 1995 indgav sagsøgeren klage med henblik på at få tilstillet sin bedømmelsesrapport for 1991/1993, som hun endnu ikke havde modtaget. Denne blev tilstillet hende den 6. oktober 1995.

Den 17. oktober 1995 indgav sagsøgeren klage over afgørelsen om hendes omplacering, og hun fremsatte dernæst den 19. oktober 1995 et krav om erstatning for den skade, der var forvoldt hende, herunder for ikke-økonomisk skade.

Den 14. december 1995 afholdtes et møde i Kommissionens tjenesters fællesudvalg, der behandlede sagsøgerens klage af 17. oktober 1995, men sagsøgeren, der havde tjenestefrihed, deltog ikke heri.

Den 16. februar 1996 afviste Kommissionen sagsøgerens klage af 17. oktober 1995 vedrørende hendes omplacering.

Den 11. marts 1996 indgav sagsøgeren endnu en klage, nu over den stiltiende afvisning af hendes erstatningskrav af 19. oktober 1995.

Den 26. juni 1996 tog ansættelsesmyndigheden delvis sagsøgerens klage af 11. marts 1996 til følge og tilkendte hende en erstatning på 30 000 BEF for det tab, hun havde lidt som følge af forsinkelsen med udfærdigelsen af hendes bedømmelsesrapport for 1991/1993. I øvrigt afvistest sagsøgerens klage.

Ved stævning indleveret den 22. maj 1996, der blev registreret som sag T-78/96, anlagde sagsøgeren sag til anfægtelse af afgørelsen af 20. juli 1995 samt afgørelsen af 16. februar 1996.

Ved stævning indleveret den 22. oktober 1996, der blev registreret som sag T-170/96, anlagde hun sag til anfægtelse af den stiltiende afvisning af hendes krav om erstatning af 19. oktober 1995 og af afgørelsen af 26. juni 1996.

De to sager er blevet forenede med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

Formaliteten

Retten bemærkede, at kun akter, der er egnede til umiddelbart at påvirke en tjenstemands retsstilling, og som således går videre end akter, der blot er foranstaltninger til intern organisation af tjenesten, og som ikke påvirker tjenstemandens vedtægtsmæssige stilling, kan anses for bebyrdende akter (præmis 46).

Henvi­sing til: Domstolen, 10. december 1969, sag 32/68, Grasselli mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 141, org. ref.: Rec. p. 505, præmis 4-7; Retten, 4. juli 1991, sag T-47/90, Herremans mod Kommissionen, Sml. II, s. 467, præmis 21 og 22; Retten, 8. juni 1993, sag T-50/92, Fiorani mod Parlamentet, Sml. II, s. 555, præmis 29.

Således kan en afgørelse om omplacering, selv om denne ikke påvirker tjenstemandens materielle interesser og tjenstlige rang, dog alt efter arten af den stilling, der er tale om, og omstændighederne i øvrigt, skade sagsøgerens moralske interesser og fremtidsudsigter, idet visse stillingsopgaver under den samme indplacering bedre end andre kan føre til forfremmelse, som følge af arten af de opgaver, der skal løses. Den berører nødvendigvis den pågældende tjenstemands administrative stilling, såfremt den indeholder bestemmelser om et andet arbejdssted og andre arbejdsbetingelser samt en ændring af opgavernes art. På baggrund heraf kunne det ikke på forhånd fastslås, at den ikke kan udgøre en bebyrdende akt for adressaten (præmis 47).

Henvi­sing til: Domstolen, 27. juni 1973, sag 3/72, Kley mod Kommissionen, Sml. s. 679, præmis 4; Domstolen, 28. maj 1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677, præmis 13; Domstolen, 21. maj 1981, sag 60/80, Kindermann mod Kommissionen, Sml. s. 1329, præmis 8; Retten, 6. juli 1995, sag T-36/93, Ojha mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 497, præmis 42; Domstolen, 12. november 1996, sag C-294/95 P, Ojha mod Kommissionen, Sml. I, s. 5863, præmis 58; Retten, 19. juni 1997, sag T-73/96, Forcat Icardo mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 485, præmis 16.

Den omtvistede afgørelse i den foreliggende sag førte til en ændring af arten af sagsøgerens arbejde og arbejdsvilkår, og berørte derfor sagsøgerens retsstilling, og udgør dermed en bebyrdende retsakt som omhandlet i artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (vedtægten).

Henvisning til: Domstolen, 23. marts 1988, sag 19/87, Hecq mod Kommissionen, Sml. s. 1681, præmis 9, 10 og 11.

Realiteten

Det første anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 4 og 29

Retten bemærkede, at det er en regel, at den administrative klage og stævningen skal stemme overens, og således, at et for Fællesskabets retsinstanser fremført anbringende også er blevet fremført under den administrative procedure, således at ansættelsesmyndigheden har haft mulighed for tilstrækkelig præcist at kende den kritik, som den pågældende har rejst af den anfægtede afgørelse, idet sagen ellers skal afvises. Selv om de krav, der rejses for Fællesskabets retsinstanser kun kan indeholde kritikpunkter, der har de samme årsager, som de i klagen fremførte, kan disse kritikpunkter for retsinstanserne udbygges ved anbringender og argumenter, der ikke nødvendigvis forekommer i klagen, men som har nær sammenhæng med den. Da den administrative procedure i øvrigt har en uformel karakter, og de berørte parter på dette stadium normalt ikke har advokatbistand, skal administrationen ikke behandle klager på en restriktiv måde, men tværtimod undersøge dem åbent og positivt (præmis 61).

Henvisning til: Retten, 8. juni 1995, sag T-496/93, Allo mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 405, præmis 26 og 27.

Retten fastslog, at sagsøgeren i den foreliggende sag i klagen af 17. oktober 1995 ikke havde bestridt det retlige begreb om omplacering og ikke påberåbt sig, at der forelå en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 4 og 29 (præmis 63).

Et anbringende, der ikke engang stiltiende, er blevet fremført under den administrative procedure, kunne imidlertid ikke fremføres for første gang for Fællesskabets retsinstanser, når klage- og søgsmålsfristerne ifølge vedtægtens artikel 90 og 91 var udløbet (præmis 64).

Disse ufravigelige frister kan nemlig kun fraviges i ekstraordinære tilfælde, når der foreligger en væsentlig ny omstændighed (præmis 65).

Henvisning til: Domstolen, 10. december 1980, sag 23/80, Grasselli mod Kommissionen, Sml. s. 3709, præmis 26; Retten, 7. december 1994, sag T-242/94, Del Plato mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 961, præmis 18.

Dette resultat, som ifølge retspraksis skal udgøre den afgørende omstændighed i forbindelse med afgørelsen af formalitetsspørgsmålet, skulle også omfatte spørgsmålet om, hvorvidt et anbringende kan tages under pådømmelse. De principielle synspunkter, som formalitetsreglerne for søgsmåls indgivelse, og navnlig reglen om, at klagen og stævningen er overensstemmende, bygger på, dvs. retssikkerhedsprincippet og kontradiktionsprincippet, kunne også begrunde en tilsvarende løsning for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt et anbringende, der for første gang påberåbes for Fællesskabets retsinstanser i tjenestemandssager, kan admitteres (præmis 66).

Retten bemærkede, at ved afgørelsen af, om de omstændigheder, som sagsøgeren havde påberåbt sig, nemlig offentliggørelsen af meddelelserne om ledig stilling vedrørende sagsøgerens tidligere og nye arbejde, kunne anses for nye væsentlige omstændigheder, der kunne påberåbes efter udløbet af fristen for indgivelse af klage, kan en sagsøgers efterfølgende opdagelse af et anbringende eller et allerede foreliggende forhold principielt ikke uden en grov tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet ligestilles med en ny omstændighed, der kan begrunde, at søgsmålsfristerne begynder at løbe på ny (præmis 68).

Henvisning til: Retten, 21. januar 1995, sag T-506/93, Moat mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 147, præmis 28.

De omstændigheder, sagsøgeren havde påberåbt sig, udgjorde forhold, der allerede forelå på datoen for sagens anlæg. Det heromhandlede anbringende skulle derfor afvises (præmis 69).

Retten tilføjede, at også selv om det i øvrigt lægges til grund, at de faktiske omstændigheder, som sagsøgeren havde påberåbt sig, udgjorde nye væsentlige omstændigheder, skulle det af sagsøgeren påberåbte anbringende afvises, idet der ikke var indgivet en supplerende klage i henhold til vedtægtens artikel 90 (præmis 73).

Uden en sådan supplerende klage havde nemlig et af formålene med den administrative procedure, nemlig at opnå en mindelig afgørelse af uenigheden mellem tjenestemænd eller ansatte i Fællesskaberne og administrationen, ikke kunnet nås, idet administrationen ikke tilstrækkelig præcist havde kunnet kende den pågældendes kritik af den anfægtede afgørelse (præmis 74).

Henvisning til: Domstolen, 14. marts 1989, sag 133/88, Del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml. s. 689, præmis 9-12; Retten, 11. marts 1993, sag 87/91, Boessen mod ØSU, Sml. II, s. 235, præmis 28.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7

Retten bemærkede, at Fællesskabets institutioner med henblik på løsningen af de opgaver, der er pålagt dem, råder over et vidt skøn ved organiseringen af deres tjenestegrene og placeringen i forbindelse hermed af det til rådighed stående personale, idet dog denne placering skal ske i tjenestens interesse og under iagttagelse af ækvivalensprincippet i stillingsbesættelserne (præmis 87).

Henvisning til: 12. november 1996, Ojha mod Kommissionen, a.st., præmis 40; Retten, 16. december 1993, sag T-80/92, Turner mod Kommissionen, Sml. II, s. 1465, præmis 53; Forcat Icardo mod Kommissionen, a.st., præmis 26.

Navnlig kan vanskeligheder i de interne forbindelser, der giver anledning til spænding til skade for en god afvikling af tjenesten, begrunde, at en tjenestemand forflyttes i tjenestens interesse. Denne foranstaltning kan endda træffes uafhængig af spørgsmålet om, hvem ansvaret herfor påhviler. Reglen herom gør sig så meget stærkere gældende, når der er tale om en tjenestegrens forhold til omverdenen (præmis 88).

Henvisning til: Domstolen, 12. juli 1979, sag 124/78, List mod Kommissionen, Sml. s. 2499, præmis 13; 12. november 1996, Ojha mod Kommissionen, a.st., præmis 41 og 42.

De problemer, som en tjenstemands fratreden kan give hans tidligere tjenestegren, og det udbytte, som hans nye tjenestegren kan opnå ved omplaceringen, er forhold, der henhører under det vide skøn, som institutionerne råder over ved tilrettelæggelsen af deres tjenestegrenes arbejde. På baggrund heraf skal den retlige efterprøvelse alene angå spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden ikke har overskredet rimelige grænser og ikke har benyttet sine skønsbeføjelser klart fejlagtigt (præmis 92).

Henviſning til: Domstolen, 14. juli 1983, ſag 176/82, Nebe mod Kommissionen, Sml. s. 2475, præmis 18; Retten, 13. december 1990, ſag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769, præmis 39; Retten, 18. april 1996, ſag T-13/95, Krypitsis mod ØSU, Sml. Pers. II, s. 503, præmis 56.

Hvad angår klagepunktet om, at den omtvistede afgørelſe var i ſtrid med vedtægtens artikel 26 og 43, idet ſagsøgerens personlige aktmappe ikke indeholdt hans bedømmelſe for 1991/1993, bemærkede Retten, at ſelv om bedømmelſesrapporten er et af de dokumenter, der efter deres art ſkal indgå i den personlige aktmappe, har lovgiveren med bestemmelſerne herom tilsigtet navnlig at beskytte tjenſtemandens ret til at blive hørt vedrørende spørgsmål, der kan berøre hans karriereforløb. Heraf følger, når en konfliktsituation allerede er alle umiddelbart berørte personer bekendt, og ikke har noget at gøre overhovedet med en kritik af vedkommende tjenſtemands faglige kvalifikationer, kan den omſtændighed, at bedømmelſen ikke indgår i den personlige aktmappe ikke skabe tvivl om lovligheden af den anfægtede afgørelſe (præmis 99).

Henviſning til: Domstolen, 3. juli 1980, forenede ſager 6/79 og 97/79, Grassi mod Rådet, Sml. s. 2141, præmis 17-20; 12. november 1996, Ojha mod Kommissionen, a.st., præmis 57, 58, 59, 67 og 68.

Vedrørende klagepunktet om ansættelſesmyndighedens undladelſe af at organisere et forudgående møde med ſagsøgeren, bemærkede Retten, at administrationen ikke er forpligtet til at høre tjenſtemændene vedrørende reorganiseringsforanstaltninger for tjenſtegrenene, der kan vedrøre deres forhold (præmis 100).

Henviſning til: Hecq mod Kommissionen, a.st., præmis 20; 6. juli 1995, Ojha mod Kommissionen, a.st., præmis 81.

Hvad angår sagsøgerens argument om, at hun aldrig blev gjort bekendt med den kritik, som fru C. kunne rette mod hende, fastslog Retten, at den anfægtede afgørelse havde til formål at bringe en objektivt bedømt konfliktsituation, som sagsøgeren var udmærket bekendt med, til ophør, men ikke at pålægge sagsøgeren sanktioner for en eller anden adfærd (præmis 101).

Vedrørende sagsøgerens argument om, at hendes arbejdsopgaver i den nye stilling krævede mindre kvalifikationer end de opgaver, hun havde i den stilling, hun tidligere var placeret i, bemærkede Retten, at selv om vedtægten har til formål at sikre en tjenestemand, at han indplaceres i den lønklasse, han har kvalificeret sig i, og opnår en stilling, der svarer til denne lønklasse, giver den ham ingen ret til en bestemt stilling, men overlader det tværtimod til ansættelsesmyndigheden i tjenestens interesse at placere tjenestemændene i de forskellige stillinger, der svarer til deres lønklasse (præmis 102).

Retten bemærkede i den forbindelse, at navnlig den i vedtægtens artikel 7 indeholdte regel om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling indebærer, at der, såfremt en tjenstemands arbejdsopgaver ændres, skal ske ikke en sammenligning mellem hans nuværende og hans tidligere arbejde, men mellem hans nuværende arbejde og hans lønklasse (præmis 103).

Retten bemærkede endvidere, at en foranstaltning til reorganisering af tjenestegrene, der blot giver anledning til en ændring eller endog en formindskelse af en eller anden art af tjenstemandens arbejdsopgaver ikke udgør en tilsidesættelse af tjenstemandens vedtægtsmæssige rettigheder, der kan være genstand for et søgsmål; det gør den kun, når disse nye opgaver i det hele ligger klart under de opgaver, der svarer til tjenstemandens lønklasse og stilling, når henses til beskaffenheden, betydningen og omfanget af disse opgaver (præmis 104).

Henvisning til: Hecq mod Kommissionen, a.st., præmis 7; Retten, 23. oktober 1990, sag T-46/89, Pitrone mod Kommissionen, Sml. II, s. 577, præmis 33, 34 og 35; Retten, 10. juli 1992, forende sager 59/91 og 79/91, Eppe mod Kommissionen, Sml. II, s. 2061, præmis 48, 49 og 51.

Endelig kunne der ikke, selv om administrationen helt igennem må være interesseret i at indplacere tjenestemænd i overensstemmelse med deres specielle færdigheder og personlige interesser, for en tjenestemand anerkendes en ret til at udføre eller beholde særlige opgaver eller til at afslå andre opgaver, der hører under hans stillingstype (præmis 105).

Henviſning til: Domstolen, 22. oktober 1981, sag 218/80, Kruse mod Kommissionen, Sml. s. 2417, præmis 7; Domstolen, 1. juni 1983, forenede sager 36/81, 37/81 og 218/81, Seton mod Kommissionen, Sml. s. 1789, præmis 41-44.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten

Retten udtalte, at administrationens omsorgspligt over for sine ansatte afspejler den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og de ansatte i offentlig tjeneste, men denne pligt kan ikke forhindre ansættelsesmyndigheden i at træffe de foranstaltninger, den skønner nødvendige i tjenestens interesse, da besættelsen af ledige stillinger i første række skal ske i tjenestens interesse. På grund af det vide skøn, institutionerne råder over ved vurderingen af tjenestens interesse, må Rettens kontrol begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden har overskredet grænserne for dette skøn og ikke har udøvet det på klart fejlagtig måde (præmis 116).

Henviſning til: Turner mod Kommissionen, a.st., præmis 77.

Retten bemærkede herved, at en tjenestemand ikke kan gøre sine personlige interesser gældende over for de foranstaltninger, som ansættelsesmyndigheden træffer med henblik på organisering eller rationalisering af tjenestegrene, og som er fundet i overensstemmelse med tjenestens interesse (præmis 116).

Henviſning til: Nebe mod Kommissionen, a.st., præmis 19.

Det fjerde anbringende om magtfordrejning

Retten bemærkede, at der inden for offentlig ansættelsesret kun bliver tale om magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at en beslutning er truffet for at forfølge andre mål end dem, der ved de relevante vedtægtsbestemmelser er blevet pålagt ansættelsesmyndigheden (præmis 129).

Henvi­sing til: Turner mod Kommissionen, a.st., præmis 70; Retten, 26. september 1996, sag T-192/94, Maurissen mod Revisionsretten, Sml. Pers. II, s. 1229, præmis 75.

Retten bemærkede, at den anfægtede afgørelse absolut ikke kunne anses for en forklædt sanktion, der var blevet pålagt sagsøgeren, men tværtimod udgjorde en foranstaltning til reorganisering af tjenestegrenene, hvis formål var at bringe en konfliktsituation til ophør, og at den derfor var i tjenestens interesse. Afgørelsen var endvidere ikke begrundet med, at nævnte situation på en eller anden måde kunne tilregnes sagsøgeren. Herefter kunne den anfægtede afgørelse ikke anses for et udtryk for magtfordrejning (præmis 131 og 132).

Det femte anbringende om manglende begrundelse

Retten forkastede efter en gennemgang af sagsøgerens klagepunkter anbringendet om manglende begrundelse (præmis 141-144).

Erstatningsøgsmålet (sag T-170/96)

1. Påstanden om erstatning af det tab, der var forvoldt sagsøgeren ved afgørelsen af 20. juli 1995

De fem tjenstlige fejl, der i sag T-78/96 er fremført som annullationsgrund

Formaliteten

Retten udtalte, at i forbindelse med de retsmidler, der er indført ved vedtægtens artikel 90 og 91, kan en erstatningspåstand, som er et selvstændigt retsmiddel i forhold til annullationspåstanden, kun antages til realitetsbehandling, hvis der forinden er gennemført en administrativ procedure i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelser. Denne procedure er forskellig, afhængig af, om den skade, der kræves erstattet, er forvoldt ved en akt, der indeholder et klagepunkt i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand, eller ved administrationens handlinger, der ikke har karakter af afgørelser. I førstnævnte tilfælde skal den berørte indgive klage til ansættelsesmyndigheden over den pågældende retsakt inden for den fastsatte frist. I sidstnævnte tilfælde skal den administrative procedure derimod indledes ved indgivelse af en ansøgning i vedtægtens artikel 90, stk. 1's forstand om erstatning, og i givet fald følges op med en klage over afgørelsen om afslag på ansøgningen (præmis 156).

Henvisning til: 6. juli 1995, Ojha mod Kommissionen, a.st., præmis 117; Retten, 28. juni 1996, sag T-500/93, Y mod Domstolen, Sml. Pers. II, s. 977, præmis 64.

Imidlertid kan en erstatningspåstand, når den har umiddelbar tilknytning til annullationspåstanden, antages til realitetsbehandling i forbindelse med annullations-søgsmålet, uden at det kræves, at der forinden er fremsat krav over for ansættelses-myndigheden om erstatning af det påståede tab og klage over en indirekte eller udtrykkelig afvisning heraf (præmis 157).

Henvi-sning til: Retten, 15. juli 1993, forenede sager T-17/90, T-28/91 og T-17/92, Camara Alloisio m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 841, præmis 46; Y mod Domstolens, a.st., præmis 66.

Endelig bemærkede Retten, at en tjenestemand, der ikke inden for de i vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte frister har anlagt et annullationssøgsmål til anfægtelse af en akt, der indeholder et klagepunkt mod ham, ikke kan bøde på denne undladelse og opnå en længere søgsmålsfrist ved at anlægge et erstatningssøgsmål (præ-mis 158).

Henvi-sning til: Retten, 13. juli 1993, sag T-20/92, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 799, præmis 46.

Retten fastslog derfor, at når der er en snæver sammenhæng mellem et annullations-søgsmål og et erstatningssøgsmål, kan erstatningssøgsmålet, når det er anlagt særskilt, fortsat antages til realitetsbehandling, selv om det også kunne have været anlagt som et led i annullationssøgsmålet, og uden at der forinden over for ansættelsesmyndigheden er fremsat krav om erstatning for et tab og indgivet klage over den stiltiende eller udtrykkelige afvisning heraf (præmis 159).

Når en tjenestemand, inden for de i vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte frister, anlægger annullationssøgsmål mod en akt, som hævdes at indeholde et klagepunkt mod ham, er der nemlig ikke, og i alt fald ikke for så vidt angår de i denne sag påberåbte annullationsgrunde, nogen risiko for, at han søger gennem et særskilt erstatningskrav at skaffe sig nye søgsmålsfrister (præmis 160).

Realiteten

Retten bemærkede, at når en tjenestemand anlægger et søgsmål med påstand dels om annullation af en retsakt fra administrationen og dels om erstatning af det tab, som efter hans opfattelse er forvoldt ham ved denne retsakt, er der snæver sammenhæng mellem kravene, og at en afvisning af annullationssøgsmålet derfor også medfører, at erstatningssøgsmålet skal afvises (præmis 166).

Henvisning til: Retten, 24. marts 1993, sag T-72/92, Benzler mod Kommissionen, Sml. II, s. 347, præmis 21 og 22.

Retten fandt, at denne retspraksis også mutatis mutandis kunne finde anvendelse på anbringenderne. Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 4 og 29, der blev afvist i sag T-78/96, skulle derfor også afvises i sag T-170/96. De øvrige anbringender om fire tjenstlige fejl, der svarer til de andre klagepunkter, der blev fremført i annullationssøgsmålet, og med hensyn til hvilke der i dette blev afsagt frifindelsesdom, skulle ligeledes forkastes i erstatningssagen (præmis 167 og 168).

De tre påberåbte nye tjenstlige fejl

Formaliteten

Retten forkastede Kommissionens afvisningsindsigelse, for så vidt angår de tre nye af sagsøgeren påberåbte fejl (præmis 178-183).

Realiteten

– Vedtagelsen af afgørelsen af 20. juli 1995 på grundlag af ufuldstændige personlige akter for sagsøgeren

Retten forkastede anbringendet herom, idet den omstændighed, at der havde manglet en bedømmelse for referenceåret efter dens opfattelse var uden betydning for afgørelsen af 20. juli 1995 (præmis 187 og 188).

– Tilsidesættelse af princippet om god og effektiv forvaltning

Retten forkastede dette anbringende. Den udtalte, at Kommissionen ved at underrette sagsøgeren om hendes nye stilling, kun ti dage før hun skulle tiltræde den, ikke havde tilsidesat princippet om god og effektiv forvaltning, og det så meget mindre, som det, når afgørelsen kunne forklares med, at det var nødvendigt at bringe en konfliktsituation til ophør, var hensigtsmæssigt ikke at lade situationen udarte sig ved at skabe nye muligheder for strid mellem de to berørte personer (præmis 189-192).

– Den manglende forelæggelse af klagen for tjenesternes fællesgruppe

Retten forkastede anbringendet herom. Det var dens opfattelse, at også selv om det lægges til grund, at den omstændighed, at der ikke blev afholdt et møde i fællesgruppen, udgjorde en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, kunne dette ikke i det foreliggende tilfælde anses for et retsstridig forhold, der kunne tilregnes Fællesskabet, når det var blevet lagt til grund, at syv af de tjenstlige fejl, som sagsøgeren havde påberåbt sig, ikke havde foreligget (præmis 211).

2. Påstanden om erstatning for det tab, der fulgte af den for sene udfærdigelse af bedømmelsesrapport for perioden 1991/1993

Formaliteten

Retten forkastede Kommissionens afvisningsindsigelse (præmis 226).

Realiteten

Retten bemærkede, at den omstændighed, at der ikke foreligger en bedømmelse af en tjenestemand, kan tilføje ham en ikke-økonomisk skade, såfremt hans karriere eventuelt er blevet påvirket, eller der hos ham er opstået en uvished eller usikkerhed med hensyn til hans faglige fremtid (præmis 233).

Henvielse til: Retten, 14. januar 1991, sag T-27/90, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 35, præmis 49; Retten, 17. marts 1993, sag T-13/92, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 287, præmis 48; Allo mod Kommissionen, a.st., præmis 89.

Efter Rettens opfattelse var der ikke grundlag for efter ret og billighed at forhøje det beløb på 30 000 BEF, som Kommissionen under den administrative procedure havde tilkendt sagsøgeren i erstatning for den ikke-økonomiske skade, hun havde lidt (præmis 234-240).

Konklusion:

Kommissionen frifindes.